Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ — ΤΗΣ ΜΟΥΡΑ

ΕΛΑ, ΑΓΑΠΗ ΜΟΥ!...

ΠΟΓΕΥΜΑ Κυριακῆς. Φθινοπωρινός ἥλιος ἐπάνω στά κίτρινα φύλλα τῶν δένδρων. Τά παιδιά παίζουν ἐδῶ κι' ἐκεῖ, μέσα στοὺς δημόσιους κήπους. Οἱ δρόμοι εἶνε γεμάτοι ἀπό τόν κόσμο, ποὺ φοράει τά καλά του ροῦχα. Σ' ὅλα τά σπίτια βασιλεύει μιά παράξενη σιωπή. Ἡ σιωπή τῆς ἀργίας καὶ τῆς μελαγχολίας τῆς Κυριακῆς. Ἡ σιωπή ποὺ εἶνε γεμάτη πνιγμένες ἐπιθυμίες κι' ἀβέβαια ὄνειρα).

ΕΚΕΙΝΗ (εἶνε μόνη, δέν περιμένει κανένα καὶ ξεφυλλίζει ἀφηρημένα κάποιο εἰκονογραφημένο περιοδικό. Εἶνε τόσο λυπημένη γιά τή μοναξιά της, ποὺ θάθελε νά κλάψη... Ἄξαφνα χτυπάει τό τηλέφωνο. Δίχως νά καταλαβαίνει τί κάνει, παίρνει τό ἀκουστικό, διστάζει μια στιγμή κι' ὕστερα ἀπαντάει).—Ἐμπρός !...

ΕΚΕΙΝΟΣ (κάθεται μπροστά στό γραφεῖο του. Δυό ὧρες τώρα προσπαθεῖ νά κάνη κάτι, νά ρίξη μιά ματιά στά χαρτιά του, νά γράψη μερικά γράμματα. Τό γραφεῖο του εἶνε σήμερα ἄδειο, πένθιμο, βυθισμένο σε μιά νεκρική σιωπή. Κι' ἄξαφνα, ἐκεῖ ποὺ συλλογιζόταν μὲ πίκρα τίς ἀβέβαιες ἐπιθυμίες του, τά παλιά ὀνειρά του, τόν ἔπιασε ἕνας ἀκατανίκητος πόθος νά τηλεφωνήση στή γυναῖκα του, ἀπό τήν ὁποία ἔχει χωρίσει ἐδῶ καὶ λίγα χρόνια. Τό λάθος ἦταν δικό του : "Ἕνα καπρίτσιο μὲ μιά ἠθοποιό. Μά τό λάθος ἦταν λιγάκι καὶ τῆς γυναίκας του : Δέν μπόρεσε νά τόν καταλάβη, νά τόν συγχωρέση, νά τόν περιμένη...).—Τζούλ α, ἐγώ εἶμαι, ὁ Παῦλος...

ΕΚΕΙΝΗ.—Ὤ, δέν καταλαβαίνω πειά τή φωνή σου...

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Κι' ὅμως ἡ δική σου δέν ἄλλαξε...

(Μιά μικρή σιγή. Τώρα κι' οἱ δυό τους δέν ξέρουν τί νά ποῦν, πνιγμένοι ἀπό τή συγκίνησί τους, ποὺ προσπαθοῦν νά τήν κρύψουν).

ΕΚΕΙΝΗ.—Τί σημαίνει ; Δέν μπορῶ νά ἐξηγήσω αὐτό τό τηλεφώνημα, ὕστερ' ἀπό....τέσσερα χρόνια. Πῶς μὲ θυμήθηκες τώρα, ἔτσι ξαφνικά ;...

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Δέν σὲ ξέχασα ποτέ. Μή φοβᾶσαι. Δέν συνέβη τίποτε.

ΕΚΕΙΝΗ.—Μά τότε, γιατί ;...

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Δέν ἐπεθύμησες ποτέ νά μοῦ μιλήσης, ἔστω καὶ γιά μιά στιγμή, μέσα σ' αὐτά τά τέσσερα χρόνια τοῦ χωρισοῦ μας ;...

ΕΚΕΙΝΗ (μὲ εἰλικρίνεια, ἥσυχα). — Κάποτε... ναί... Γιά νά πῶ μάλιστα τήν ἀλήθεια, πολλὲς φορές.

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Καὶ γιατί δέν μοῦ τηλεφώνησες ;

ΕΚΕΙΝΗ.—Γιατί δέν ἤθελα. Ἡ ζωή σου, ζωή ἑνός ἐλεύθερου ἀνθρώπου, εἶνε γεμάτη ἀπό τόσα κατρίτσια, τόσα πάθη, τόσες....τρέλλες, ὥστε ἄν σοῦ τηλεφωνοῦσα, θά σ' ἐνοχλοῦσα ἴσως κ.' ἐγώ ξέρω πολὺ καλὰ ὅτι δέν σοῦ ἀρέσουν ἡ ἀπρόοπτες ἐνοχλήσεις.

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Ἄλλαξα πάρα πολύ, Τζούλια...

ΕΚΕΙΝΗ.—Μπορεῖ νά μήν ἄλλαξες ὅσο πρέπει. Εἶσαι ἀκόμη πολὺ νέος, Παῦλο.

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Εἶμαι τόσο μόνος, Τζούλια... Ὅλα τά κατρίτσια, ὅλες ἡ περιπέτειες, ὅλες ἡ...τρέλλες, δὲς ποῦ κατέληξαν : στὴ μοναξιά. Εἶμαι ἐδῶ πέρα, στό γραφεῖο μου, μόνος, ὁλομόναχος καὶ πάρα πολὺ λυπημένος...

ΕΚΕΙΝΗ.—Καὶ γι' αὐτὸ τηλεφώνησες ;

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Δέν μπόρεσα νά κάνω ἀλλοιῶς... Ἔπειτα, δέν ἤξερα πῶς θά σ' εὕρισκα στό σπίτι. Σήμερα εἶνε Κυριακή, μιά μέρα μὲ ὥμορφο ἥλιο...

ΕΚΕΙΝΗ.—Εἶμαι πάντα στό σπίτι... Ἀκόμη καὶ τήν Κυριακή. Ἡ ζωή μου δέν ἄλλαξε καθόλου. Μονάχα δέν περιμένω κανένα : Μιά φορά περιμένα ἑσένα...

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Κι' ἐγώ δέν ἔχω πειά σπίτι. Δέν ξέρω ποῦ νά πάω...

ΕΚΕΙΝΗ.—Βάζω στοίχημα ὅτι θά ὑποφέρης ἀπό τό στομάχι σου κι' ὅτι θά ἔχης αὐτνίες.

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Ἔχεις δίκηο, δέν ξέρεις πόσο ὑποφέρω, Τζούλια... Μά πάνω ἀπ' ὅλα, μοῦ λείπει... νά... πῶς νά σοῦ πῶ... μοῦ λείπει μιά μικρὴ Τζούλια, ἐρωτευμένη μαζύ μου, ζηλιάρα, τρυφερή, μιά καλὴ Τζούλια...

ΕΚΕΙΝΗ.—Ὄχι, ὄχι, σὲ παρακαλῶ... Γιατί ταράζεις τήν ἡσυχία μου ; Δέν θά μποροῦσα νά ὑποφέρω μιά ἀπογοήτευσι....

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Τζούλια, σοῦ λέω τήν ἀλήθεια. Γιά νά σοῦ τηλεφωνήσω, θά πῆ ὅτι δέν συλλογίζομαι πειά οὔτε τόν ἐγωϊσμό μου, οὔτε τήν ἐλευθερία μου. Ἕνα πρᾶγμα μονάχα μὲ βασανίζει : Μοῦ λείπεις, Τζούλια. Μοῦ λείπεις τόσο πολύ, ποὺ νοιώθω τόν ἑαυτό μου ἔτσι... πῶς νά σοῦ τό πῶ... σάν ταπεινωμένο...

ΕΚΕΙΝΗ.—Παῦλο, τί λόγια εἶνε αὐτά ; Δέν σοῦ ἐπιτρέπω νά λές ταπείνωσι τήν ἐπιθυμία ποὺ νοιώθεις νά μιλήσης, ν' ἀκούσης τή φωνή μου, νά ξαναγυρίσης πάλι στόν παλιό ἑαυτό σου...

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Δέν μὲ κατάλαβες : Θέλω νά σοῦ ζητήσω συγγνώμην, κι' αὐτὸ τό θεωρῶ ὡς ταπείνωσι... Μά συγγνώμην ὄχι γιά τά σφάλματα ποὺ ἔγιναν παλιὰ ποὺ δέν λογαριάζονται πειά, ἀκόμα κι' ἄν ἔγιναν ἡ αἰτία νά χωρίσουμε, μά συγγνώμην γι' αὐτὸ τόν γυρισμό μου σὲ σένα, γιατί μπορεῖ νά μή μ' ἀγαπᾶς πειά καὶ μπορεῖ νά μήν ἔχης καμμιά ὄρεξι νά μὲ ξαναδῆς, νά μὲ ξανανοιώσης κοντά σου...

ΕΚΕΙΝΗ.—Παῦλο !...

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Μ' ἔκανες νά φύγω ἀπό κοντά σου μὲ μιά τόσο σκληρὴ σιωπή, δίχως ἕνα παράπονο, δίχως μιά παρατήρησι, δίχως νά δείξης καμμιά λύπη... Κ.' ἐγώ, χαμένος μέσα σ' ἐκείνη τή σύγχυσι τῶν αἰσθημάτων μου, ἔκλεισα τά μάτια μου κι' ἔβγαλα, σάν νά εὕρισκα ἔτσι μιά διέξοδο, ἕνα λυτρωμό. Μοῦ φαινόταν ὅτι πιὸ πολὺ ἀπὸ τόν πόνο, σ' ἔκανε νά φύγης ἀπὸ κοντά μου ἡ ἀηδία, ἡ περιφρόνησι...

ΕΚΕΙΝΗ.—Πῶς μπορεῖ νά μή καταλαβαίνεις τί συνέβαινε τότε μέσα στὴν ψυχή μου, στὴν καρδιά μου, στὸ πνεῦμα μου ;

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Ἕνας ἄνδρας ποὺ ἔχει ἄδικο, δέν μπορεῖ νά καταλάβη πε.ὰ τὸ μυστήριο τῆς σιωπῆς, ποὺ τόν ἀπομακρύνει ἀπὸ μιά γυναῖκα. Ἄν μιλοῦσες τότε, ἴσως... Ὄχι, ὄχι. Ἐγώ φταίω. Ἤμουν τρελλὸς τότε, Τζούλια. Δέν θά ἔβλεπα τίποτα, δέν θά ἄκουγα τίποτα, δέν θά συλλογιζόμουν τίποτα...

ΕΚΕΙΝΗ.—Ἤμουν τόσο βέβαιη...

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Μά τώρα πειὰ ἔχουν τελειώσει ὅλα... Τώρα μπορῶ ν' ἀκούσω, νά δῶ, νά καταλάβω... Ἀπὸ μῆνες τώρα θέλω νά σοῦ μιλήσω, ν' ἀκούσω τὴ φωνή σου... Δέν ξέρω ἄν θά εἶχα τὸ θάρρος νἄρθω κοντά σου. Μά δίχως νά σὲ βλέπω, μοῦ εἶνε πιὸ εὔκολο νά σοῦ πῶ πῶς σ' ἀγαπάω ἀκόμη, ἴσως πιὸ πολὺ ἀπὸ πρώτα, νά σοῦ πῶ πῶς ἡ ζωή μοῦ ἔδειξε πο.ὰ εἶνε ἡ ἀληθινὴ ἀγάπη καὶ τί τρέλλα ποὺ εἶνε ἕνα καπρίτσιο. Τζούλια, σοῦ τὸ ὁρκίζομαι. Δέν σὲ ξέχασα καὶ μέσα στὴν ταραχή μου, κάθε φορὰ ποὺ ἤθελα νά ξεκουραστῶ καὶ νά ξαναβρῶ τόν ἑαυτό μου ἔστω καὶ γιὰ μιὰ στιγμή, ἔκλεινα τὰ μάτια καὶ σὲ συλλογιζόμουν. Κι' ἀμέσως ἔνοιωθα μέσα μου τὴ γαλήνη, τὴν εὐτυχία... Βλέπεις, Τζούλια...

ΕΚΕΙΝΗ.—Σὲ ἀκούω, Παῦλο...

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Βλέπεις, Τζούλια, τώρα ξαναγυρίζω γιὰ πάντα πειὰ ἀπὸ τὸ μακρυνὸ καὶ τρικυμισμένο ταξεῖδι καὶ ψάχνω νά βρῶ ἕνα ἀπάνεμο λιμάνι... Τώρα δέν συλλογίζομαι πειὰ παρὰ μονάχα ἐσένα... Τώρα ἔχω ἀνάγκη νὰ νοιώσω τὴν παλιά, τὴ θερμὴ κι' εὐτυχισμένη ἀτμόσφαιρα τοῦ σπιτιοῦ μου, ἀπ' ὅπου ἔφυγα πάνω σὲ μιὰ στιγμὴ τρέλλας. Ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ τὰ λόγια σου κι' ἀπὸ τὴ σιωπή σου. Μὰ πρὸ πάντων ἀπὸ τὴν παρουσία σου κι' ἀπ' τὸ σπίτι, ἀπ' τὸ σπίτι...

ΕΚΕΙΝΗ.—Εἶνε ὅπως τ' ἄφησες, Παῦλο.

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Χρόνια τώρα ζῶ πάντα προσωρινά, Τζούλια... Ὅλα γύρω μου εἶνε ἀβέβαια. Ζῶ μ' ἔτοιμες πάντα τίς βαλίτσες, δίχως ὡστόσο νἄχω τὸ θάρρος νὰ πάρω μιὰ ἀπόφασι...

ΕΚΕΙΝΗ.—Καϋμένε Παῦλο...

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Ὤ, ναί, πρέπει νὰ μὲ λυπᾶσαι !... Βρίσκομαι δωπέρα μονάχος, μ' ἄδεια χέρια καὶ τὴν καρδιὰ γεμάτη νοσταλγία. Τζούλια, δέν ξέρεις πόσο θέλω νὰ σὲ δῶ ! Μὴ μοῦ πῆς ὄχι !... Μὴ παραξενευθῆς, ἄν μὲ βρῆς ἀλλαγμένο...

ΕΚΕΙΝΗ.—Μὴ σὲ νοιάζει : Ξέρω πῶς ἔχεις λίγα ἄσπρα μαλλιὰ στοὺς κροτάφους καὶ μερικὲς ἀδιόρατες ρυτίδες. Ἤμουν κοντά σου τόσες φορές, δίχως νὰ τὸ καταλάβης !....

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Δέν θέλεις νἄρθης στὸ γραφεῖο ; Θὰ καταλάβης ἀμέσως πόσο εἶνε ἐπιθυμητὴ ἡ παρουσία σου... Θέλεις νἄρθης ; Νὰ σὲ περιμένω ; Θέλεις νὰ σοῦ στείλω τὸ αὐτοκίνητο νὰ σὲ πάρη ; Ἔχω πάντα τὸν ἴδιο σωφέρ, ξέρεις, τὸν Τζιάννι...

ΕΚΕΙΝΗ.—Τὸ ξέρω. Μὰ δέν πρέπει νὰ στείλης τὸ αὐτοκίνητο. Ἔλα σὺ καλύτερα. Ἡ Μαρία — ἔχω κι' ἐγὼ τὴν ἴδια καμαριέρα — λείπει σήμερα. Ἡ θυρωρὸς ἔπειτα ἔχει ἀλλάξει. Δὲν θὰ σὲ δῆ κανένας ἀπὸ ἐκείνους ποὺ ξέρεις. Ἴσως νὰ μὲ ἐκθέσης, γιατί δὲν δέχομαι «κυρίους μόνους» τὸ ἀπόγευμα τῆς Κυριακῆς, μὰ δὲν μὲ νοιάζει. Εἶμαι μονάχη πιὸ πολὺ ἀπὸ σένα. Νοιώθω κι' ἐγὼ νὰ μὲ βαραίνει πολὺ ἡ μοναξιά μου, ποὺ πολλὲς φορὲς μοῦ φαίνεται πῶς θὰ πεθάνω...

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Θέλεις νἄρθω στὸ σπίτι ;... Ὤ, Τζούλια !...

ΕΚΕΙΝΗ.—Περιμένα πάντα αὐτὴ τὴ μέρα, ἀγάπη μου. Δίχως ἐλπίδα, γιατί δὲν τολμοῦσα οὔτε νὰ ἐλπίζω, μὰ ἤξερα ὡστόσο νὰ περιμένω... Ἔλα, ἔλα, ἀγάπη μου... Ἄκουσε, Παῦλο.... Ἄφησέ με νὰ σοῦ ἀνοίξω τὴν καρδιά μου.. Ἄκουσε... Ἔλα, ἔλα γιὰ πάντα, κοντά μου, γιατί σ' ἀγαπῶ, γιατί σ' ἀγαπῶ πιὸ πολὺ ἀπὸ πρώτα. Ναί... Σὲ βλέπω... Κλείνεις τὸ γραφεῖο, κατεβαίνεις τὴ σκάλα, μπαίνεις στὸ αὐτοκίνητο.... Τὸ σπίτι εἶνε τόσο κοντά.... Παῦλο, ἀγάπη μου, μ' ἀκοῦς ; Ἐμπρός ! Ἐμπρός !... Παῦλο....

(Ἡ Τζούλια, θαμπωμένη ἀπὸ τὴν εὐτυχία της, κυττάζει ἀφηρημένα τὸ τηλέφωνο, μὲ τὸ ἀκουστικὸ στὸ χέρι. Τά λεπτὰ περνοῦν ἄργά, μέσα στὴ βαθειὰ σιωπή... Ἄξαφνα ἀκούγεται ἕνα δειλὸ χτύπημα στὴν πόρτα).

ΕΚΕΙΝΗ.—Ποιός εἶνε ;

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Τζούλια.... Ἐγὼ εἶμαι !... Ὁ Παῦλος !...

(Ἡ Τζούλια, μὲ δάκρυα στὰ μάτια, ἀνοίγει τὴν πόρτα καὶ πέφτει εὐτυχισμένη στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἀνδρός της).

ΜΟΥΡΑ